

[Grove]

første møde, vi var til hos statsministeren efter folkeafstemningen, besluttede vi alle i enighed, at vi ville tage en tænkepause, vi ville give os god tid og prøve at analysere, hvad der var sket. Og det gjorde vi, så det er ikke noget, der er sket i løbet af 8 dage, nej, det er en lang proces. Vi har alle prøvet at finde ud af, hvordan vi kan løse denne situation, hvad den danske befolkning var mest imod. Det er rigtigt, at nogle stemte imod af én grund, nogle stemte imod af en anden grund. Der var mange årsager til, at folk stemte imod.

Det, vi har prøvet at lave, er et oplæg, der tager højde for nogle af delene. Jeg kan ikke stå og garantere for et ja næste gang, men jeg kan garantere for, at Det Konservative Folkeparti vil kæmpe for at få et ja næste gang. Og jeg tror også, at jeg på samtlige syv partiers vegne kan sige, at får vi denne løsning igennem, er det efter vores overbevisning simpelt hen det bedste for Danmark at stemme ja. Om så protestpartiet Fremskridtspartiet får ret, eller vi syv partier får det, vil så vise sig, og det er det spændende, hvordan vi kommer igennem med det. Det er alvorligt. Jeg synes ikke, det er spor morsomt, som fru Annette Just sagde.

Jeg vil også gerne erkende, at fru Annette Just har været med til næsten samtlige møder og har været en meget ivrig deltager. Jeg forstår også, at det kan være lige så vanskeligt, som det er for os at forklare vores holdninger ude i Europa, for fru Annette Just at forklare fru Pia Kjærsgaard, hvad det drejer sig om. Derfor har jeg fuld forståelse for de problemer, fru Annette Just sidder i, ligesom jeg håber, at man har forståelse for de vanskeligheder, regeringen har ude omkring.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Først må jeg sige til hr. Grove, at jeg kan trøste med, at jeg ikke har nogen problemer med at forklare min folketingsgruppe, hvad det er, vi mener i Fremskridtspartiet, og hvori den store forskel ligger mellem det nationale kompromis og den kompromistekst, som Fremskridtspartiet rent faktisk fremlagde, i ønsket om at vi kunne nå frem til en samlet løsning. Men vi mener ikke, at unionstanken er kommet ud ved brug af det nationale kompromis.

Det bevirker selvfølgelig også, at jeg er fuld af forståelse for, hvorfor De Konservative og Venstre har så nemt ved at tilslutte sig det nationale kompromis, for den er ikke taget ud.

Men jeg synes egentlig talt for god ordens skyld, at man er nødt til at ære dem, som æres skal, og dette såkaldte nationale kompromis er jo ikke noget, som hverken De Konservative eller Venstre, så vidt jeg er orienteret, har lagt det helt store arbejde i. Så vidt jeg har kunnet læse mig frem til og følge med i, er det SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, der satte sig sammen og fandt frem til det, hvorpå regeringspartierne bare sagde ja og amen og sagde: Det kan vi såmænd godt leve med, for det går ikke meget videre end det, vi selv ville have lavet. Så jeg tror, der er fuld forståelse for, hvori forskellen ligger; det er Fremskridtspartiet nemlig ikke tilfreds med.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Der er jo ingen grænser for, hvad man skal høre, så snart man ikke er enig med regeringspartierne. Efter et valg, hvor man er det parlamentariske grundlag, lyder der lutter pæne ord fra regeringspartierne om Fremskridtspartiet, og så kan man gå ud og bryste sig af, at man har et parlamentarisk grundlag for at blive regering igen. Men så snart Folketinget er begyndt, ser vi gang på gang, at man går over til de kære venner, de socialistiske partier i dette Ting. Og det kommer ikke bag på mig, at det er én pærevælling efterhånden af alle partier bortset fra Fremskridtspartiet – det eneste oppositionsparti.

Hvad angår protestparti, tror jeg også, hr. Grove ved, når han har sat sig lidt ind i historien, at alle partier på et tidspunkt har været protestpartier. Det var Fremskridtspartiet også, da vi kom frem – det er klart. Ellers havde vi ikke fået den store parlamentariske indirekte indflydelse, vil jeg gerne erkende, en gang imellem. Det er klart, at alle er startet som protestparti. Den tid er forbi for Fremskridtspartiet, og det ser vi jo også klart i de undersøgelser, der er lavet hidtil.

Men jeg vil gerne sige, at det, der fremgår af hr. Groves taler, er, at vi burde sætte os ind i det, at vi burde gøre lidt mere for at have indsigt i det, der er sket. Men selv om man ikke sidder i Markedsudvalget – vi kan jo ikke alle